

alt for alvorlig. Jeg mener, at hele denne Sag: Finanslovens Behandling har saa mange humoristiske Elementer i sig, at man snarere kan glæde sig derover, navnlig ved Udsigten til at komme til en smuk Ende og Resultat derpaa. Alene det at høre den ærede Ordfører i Formiddags tale en lang Tid om sin Taktik, det var jo en Nydelse. Først forvarede han sig mod, at hans Taktik skulde være gaadefuldt. Han sagde, at den tværtimod var let gennemstuelig; det sidste tror jeg nu nok er rigtigt, men jeg tror, at den ærede Taler overhovedet ikke skulde have befattet sig videre med Taktik, for uagtet han ganske vist staar i et vist Forhold til Militæretaten, tror jeg ikke, at de ægte Militære, der forstaa sig paa Taktik, ville synes rigtig om den Taktik, der udøves af den ærede Ordfører og hans Meningsfæller. Lad os tage den ærede Krigsminister for Eksempel. Det er jo en Mand, der skulde forstaa sig paa Taktik. De mindes alle, at ved 1ste Behandling af Finansloven her i Salen rettede den højtærede Krigsminister en vel-talende Appel til dette Ting; han endte med i højtidelige Toner at kalde Tinget til Hjælp lige over for Folketinget, der vilde nedlægge de militære Bevillinger. De mindes det alle sammen. Jeg tilstaa, jeg bliver sjælvend rørt, men jeg var lige ved at blive rørt ved den Appel, og Tinget — og navnlig den ærede Ordfører — svarede tilbage, at det kunde han være sikker paa, man skulde nok hjælpe Krigsministeren! Nu kommer Taktiken, og hvad fører den til? Medens Folketinget er gaaet ind paa at bevilge til den ærede Krigsminister 75,000 Kr., saa komme de taktiske Herrer fra Landstinget i Fællesudvalget og søge at friste Folketinget til at gaa med lige over for Ministeriet, mod saa at sætte de militære Bevillinger ned til 35,000 Kr. Jeg tror, at den Taktik vil den ærede Krigsminister ikke kunne forstaa, og vi andre forstaa den heller ikke rigtig. Men er det i det hele taget ikke yderst aparte og, om jeg maa bruge det Ord, humoristisk, at se her dette høje Landsting nu gaa paa mod et Ministerium, oven i Købet et Ministerium af Højre, køre løs paa et Ministerium værre, end Venstre nogen Ginde har gjort det mod noget som helst Ministerium, mod et Højreministerium. Ja, saa siger man: Ja, men det er ikke noget Højreministerium, det er et Venstreministerium — det er sagt i Fællesudvalget, man siger, at Ministeriet Reedtz-Thott er et Venstreministerium, Konsejlspræsidenten, der har siddet i adskillige Aar i Ministeriet Estrup i den provisoriske Tid! Hans Eksellence Marineministeren, der har siddet der den meste Tid og skrevet

alle Provisorier under, han er bleven Venstreminister. Den højtærede Justitsminister, der har spillet en fremtrædende Rolle i dette Ting ved Bevarelsen af de provisoriske Love, han er bleven Venstreminister, den højtærede Kultusminister, der har stillet sig paa et højtirkeligt Stade og ikke har villet gaa ind paa en eneste af de folketingslige Ideer om, hvorledes Forholdet mellem Kirke og Stat skal ordnes, er ogsaa paa en Gang bleven Venstreminister. Nej, mine Herrer! den Tanke er altfor morsom, det er et Højreministerium, og det er Højre, der stormer løs paa sit eget Ministerium; det er virkelig en humoristisk Situation!

Saa er der noget andet, som man ogsaa har Grund til at undre sig over — eller glæde sig over, som man nu er oplagt. Der var en Periode, hvor man bestyldte Oppositionen, Venstre, for at drive Visnepolitik, det vilde ikke gøre noget ved Lovene. Hvordan er det nu gaaet i denne Samling? Der har Folketinget slidt og talt Tusinder og Tusinder af Spalter og fremmet Lovene saaledes, at de nu efter 6 Maanedes Samling kom herop til os, og nu skulde vi sige vor Mening om dem og gøre dem særdisse. Og hvad saa? Saa kommer der en Ministerkrise, fremkaldt af dette høje Ting, og saa visner alle disse Forslag. Vi holde disse 10 Minutters Møder, undtagen som nu her et Aftenmøde, ellers visner alting. Det er ogsaa en ganske ejendommelig Venden op og ned paa Tilstandene, som de før have været.

Men noget af det morsomste endnu er at høre den ærede Ordfører optræde som Forsægter af den saakaldte Nej-Teori. Han kom for Stade i Formiddags at sige den „anerkendte“ Nej-Teori. Han rettede sig straks til at sige „den af Folketinget anerkendte“, men han udtalte sig senere saaledes, at jeg syntes, man havde en Følelse af, at han i høj Grad hylbede den Teori og mente, at den kunde anvendes lige over for os. Maa jeg ikke der tillade mig nogle Ord. Det er rigtigt nok, at der bør ikke i dette Samfund eller noget andet konstitutionelt Samfund af et Ministerium kunne tages Penge, der ere nægtede af det ene eller andet Ting, og hvis et Ministerium tager Penge, navnlig provisorisk tager Penge mod det ene Tings Nægtelse, er det en Krænkelte af et af de fundamentale Principper i enhver Forfatning, en Krænkelte af Nej-Teorien. Men det er der jo slet ikke Tale om her; selv om vi nu ikke saa en Finanslov, hvad jeg antager, vi faa paa Mandag eller en af de nærmeste Dage, men selv om vi ikke fik en Finanslov, er der jo ingen, der vil tage nægtede Penge. Den højtærede Konsejls-